

Proto neprávem vytýká, že jeho manželka nebyla vyslechnuta. Ostatně potvrdila jen písemným prohlášením, že nejsou v S. byty, by je mohla najmouti za nízké nájemné. To však nerozhoduje. Rovněž nerozhoduje, jaký byt nabízel inž. S. stěžovateli na podzim 1931 a neodpovídal-li tento nabízený byt jeho potřebě, nýbrž rozhoduje, zda v době žádosti o odklad neměl bez své viny náhrady odpovídající potřebě. § 3 zákona čis. 45/1928 vylučuje ovšem odklad, opatří-li pronajímatel dostatečný náhradní byt. Ale ve sporném případě o to nejde, nýbrž o posouzení podmínek odkladu podle § 1 cit. zák. Stačí proto k nepovolení odkladu, měl-li stěžovatel možnost najmouti byt, odpovídající jeho potřebě, t. j. takový, který se srovnával s jeho nezbytnou potřebou, vyvolanou tím, že musí dosavadní místnosti vykliditi (srov. nář. čis. 5489 sb. n. s.), či neosvědčil-li takovou nemožnost. Bylo-li rekursním soudem přijato za osvědčeno, že stěžovatel takovou možnost měl, protože mu byla nabízena řada bytů o jednom pokoji s kuchyní za běžnou cenu, nebo, že mu takové byty byly známy, a neosvědčil-li, že je nemohl bez své viny najmouti, nejsou splněny podmínky § 1 cit. zák. Nerozhoduje, zda stěžovatel má dostatečný příjem, by mohl zaplatiti vyšší nájemné, než platil v bytě, který má vykliditi. Tvrdí-li, že byty neodpovídaly jeho potřebě, protože jsou odlehlé, jde o novotu, k níž nelze přihlížeti. Stěžovatel nevyvrátil úsudek rekursního soudu, že neosvědčil, že nemá bez své viny náhrady odpovídající jeho potřebě. Proto nebylo dovolacímu rekursu vyhověno. Potvrzení městské rady v S. neosvědčuje tuto podmínku. Praví se v něm jen, že v S. není volného bytu, který by jako přiměřený vzhledem k rodinným a majetkovým poměrům mohl stěžovatel najmouti, ale nikoliv, že není volný byt odpovídající jeho potřebě a že takový byt stěžovatel bez své viny najmouti nemohl. Opak plyne z výpovědi svědka inž. S-a.

Čís. 11709.

Úředníka na dovolené s čekatelným (§ 74 zákona ze dne 25. ledna 1914, čis. 15 ř. zák.) nelze pokládati za aktivního úředníka.

(Rozh. ze dne 28. května 1932, Rv II 343/32.)

Byt, o nějž tu jde, byl přidělen žalovanému, železničnímu úředníku jako služební byt. Od 1. srpna 1930 byl žalovaný dán na dovolenou s čekatelným podle § 73 služební pragmatiky. Proti soudní výpovědi z bytu podal žalovaný námitky, jež procesní soud prvního stáda zamítl a ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ježto není mezi stranami sporu o tom, že vypovídaný byt byl bytem služebním, určeným jen pro zaměstnance zemských drah, a že byl přidělen žalovanému jako vrchnímu stavebnímu komisaři u těchto drah tehdy zaměstnanému a to jen v zájmu služby, který vyžadoval, by ža-

lovaný bydlel v sídle ředitelství, stačí pro rozsouzení této rozepře zkoumati, je-li žalovaný, jak tvrdí, dosud aktivním úředníkem slezských zemských drah. Není-li jím, není třeba se obíratí další otázkou, jaké služební postavení nyní vlastně zaujímá, neboť tím by se pro posouzení přípustnosti výpovědi z bytu nic nezískalo. Na základě výnosů zemského presidenta země Moravsko-slezské v Brně ze dne 28. prosince 1929 a ze dne 25. července 1930 bylo již prvním soudem zjištěno, že žalovaný byl od 1. ledna 1930 přidělen službou k zemskému úřadu v Brně a že byl od 1. srpna 1930 dán na dovolenou s čekatelným podle § 73 služební pragmatiky. Přezkoumávati věcnou oprávněnost těchto úředních úkonů správního úřadu řádným soudům nenáleží. Z toho, co bylo z nich zjištěno, plyne nepochybně, že žalovaný v době, kdy mu byla dána soudní výpověď z bytu, nebyl již činným jako úředník slezských zemských drah a neměl tedy nárok na ponechání služebního bytu, neboť byl od 1. ledna 1930 sprostěn své dosavadní služby u slezských zemských drah a byl službou přidělen do Brna k zemskému úřadu, odkud teprve byl později dán na dovolenou s čekatelným. Že úředníka na dovolené s čekatelným nelze pokládati za úředníka aktivního, plyne z těchto předpisů služební pragmatiky (zákon ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z.). V odstavci 4. § 74 je stanoveno, že mimo odchylná ustanovení, obsažená v předešlých odstavcích, jest úředníky dané na dovolenou s čekatelným klásti na roveň úředníkům na dočasném odpočinku. V odstavci 3. § 74 se mluví o »opětném nastoupení« služby, užívá se tedy stejného výrazu, jako v § 77 odst. (3) při úřednících přeložených na dočasný odpočinek. V § 153, pod nadpisem »Zvláštní předpisy pro úředníky ve výslužbě« jsou vedle úředníků přeložených do výslužby uvedeni též úředníci na dovolené s čekatelným a § 155, který se vztahuje nepochybně i na úředníky dané na dovolenou s čekatelným, mluví výslovně o »vystoupení z aktivní služby«.

Čís. 11710.

Ustanovení čl. III. zákona ze dne 21. srpna 1917, čís. 363 ř. zák., nelze obdobně použítí na výměru výživného pro nemanželské dítě ve sporu.

(Rozh. ze dne 31. května 1932, Rv I 854/31.)

Nezletilá žalobkyně domáhala se na žalovaném, vrátném v kavárně v lázních, uznání otcovství a placení výživného měsíčně 120 Kč do dokonaného 6. roku, 160 Kč do dokonaného 14. roku a 200 Kč do doby, až se bude žalobkyně moci sama živiti. Procesní soud první stolice uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni měsíčně 60 Kč do dokonaného 6. roku, 80 Kč do dokonaného 14. roku a 100 Kč do doby, až se bude moci žalobkyně sama živiti. K odvolání žalobkyně zvýšil odvolací soud výživné na měsíčních 80 Kč do 6 roků žalobkyně, na 100 Kč do 14. roku žalobkyně a na 120 Kč do doby, až se bude moci žalobkyně sama živiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného. V otázce, o niž tu jde, uvedl v